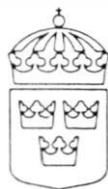

Motion till riksdagen

1987/88:A40

av Elver Jonsson m. fl. (fp)
med anledning av prop. 1987/88:86
om särskilda regionalpolitiska insatser i
Norrbottens län m. m.

Mot.
1987/88
A40—41

1 Regionalpolitikens former

I flera sammanhang – senast i den regionalpolitiska partimotionen (A426) till årets riksmöte – har folkpartiet pekat på nödvändigheten av en förändring av regionalpolitikens inriktning. Traditionellt har regionalpolitik handlat om att genom kostnadsdämpande insatser överbrygga de speciella nackdelar som avstånd och klimat skapar i vissa regioner, då främst i norra Sverige. Denna "lokaliseringspolitik" är i hög grad riktad mot traditionell tillverkningsindustri, för vilka kostnadsrelationer kan antas vara ett viktigt argument för val av etableringsorter.

Men regionalpolitik handlar inte bara om traditionella, kostnadsdämpande, styrmedel. Behovet ökar nu av en mer utvecklingsinriktad regionalpolitik, en regionalpolitik vars syfte är att skapa sådana fysiska, sociala och kulturella miljöer att kreativitet och nyskapande stimuleras. En övergång till en sådan "mobiliseringspolitik" intar en central plats i en liberal regionalpolitik. Mobiliseringspolitiken är främst långsiktigt verkande, och den innebär att en rad sektorer vid sidan om den snävt "regionalpolitiska", som utbildning, kultur och kommunikationer, får en strategisk roll att spela för regional utveckling. I detta sammanhang bör de små och medelstora företagens betydelse, inte minst för Norrbottens utveckling och framtid, understrykas.

Vid sidan om dessa insatser kommer enligt vår mening även en politik för att möta enskilda kriser att krävas under en överskådlig framtid. Den svenska näringsstrukturen och etableringsmönstren inom näringslivet har lett till att många orter i vårt land domineras av en eller ett fåtal arbetsgivare, som är underkastade snabb förändring på sina marknader. Regionalpolitiken måste därför också bygga på en beredskap att snabbt gripa in vid akuta och plötsligt uppdykande ortskriser.

2 "Paketpolitiken"

När folkpartiet i sin regionalpolitiska partimotion till 1986/87 års riksmöte pekade på behovet av en ny regionalpolitisk utredning underströk vi särskilt behovet av att krispolitikens genomförande och uppläggning genomlysas. Detta behov aktualiseras ytterligare av den nu aktuella propositionen. Riksdagen har under de senare åren fattat beslut om en rad "paket" till olika landsändar. Till dessa kommer särskilda insatser beslutade av regeringen.

"Paketen" har haft skilda inriktningar, byggt på skilda organisations-

former och riktat sig mot skilda typer av regionala problem. Det torde med andra ord i dag finnas god grund för en jämförande analys eller utvärdering av dem. Av särskild vikt är att "paketens" effekter utvärderas i ett jämförande perspektiv, att förarbetet inför dem studeras och att rekommendationer framförs rörande deras fortsatta inriktning och relation till övrigt regionalpolitiskt arbete. Dessa frågor bör behandlas av den regionalpolitiska utredningen.

3 Norrbottenspaketet

Särskilt den senare punkten – den om relationen mellan "paketpolitiken" och övrig, mer kontinuerlig, regionalpolitisk verksamhet – aktualiseras i samband med den föreliggande propositionen. Vi kan konstatera att inget resonemang om detta förs i propositionstexten, trots att vissa insatser, till dessa hör några av de arbetsmarknadspolitiska, sannolikt knappast är att se som "extraordinära" satsningar på Norrbotten. Snarare torde det handla om insatser som krävs för att arbetsmarknadspolitiken skall kunna arbeta med samma ambitionsnivå i Norrbotten som i övriga landet. Det hade också varit önskvärt om "Norrbottenspaketets" insatser ställts i relation till de allmänna transfereringar som påverkar Norrbotten (se DsI 1987:6, "Geografin i politiken"). Frågan är i vilken grad de insatser som nu föreslås påverkar den allmänna bilden av transfereringar till regionen.

Vad gäller "paketpolitiken" för Norrbotten är föreliggande förslag ytterligare ett i en rad av sådana koncentrerade insatser. Inför pressen har industriministern också konstaterat att detta sannolikt inte är det sista "Norrbottenspaketet".

Norrbotten är ett "krisläge" i den meningen, att länet präglas av djupare och allvarigare problem än många andra delar av landet. Men de problem Norrbotten nu upplever kan knappast sägas vara plötsligt uppdykande eller överraskande. Den allmänna problembild, som beskrivs i propositionen har varit känd sedan länge. Detta ställer frågan om relationen till övrig regionalpolitik – icke minst vad gäller mer långsiktigt verkande insatser för infrastruktur, teknikspridning och FoU – på sin spets.

Med den sektorisering som nu präglar det regionalpolitiska arbetet har det sina fördelar att bedriva stöd- och utvecklingsverksamheten i form av återkommande större satsningar med några års mellanrum. I och med att arbetet bedrivs i projektform underlättas sektorsamordningen.

Men samtidigt finns nackdelar med detta arbetssätt. Risken är att mer långsiktigt och övergripande tankande kommer i skymundan, eller i varje fall inte redovisas och diskuteras, i samband med att "paketens" innehåll komponeras. Enligt vår mening var detta ett påfallande drag i Bergslagspropositionen till årets riksmöte, och inte heller i nu föreliggande proposition redovisas någon egentlig argumentation för de avvägningar, som legat till grund för insatserna. I flera fall är t. o. m. beskrivningen av användningsområdena för de föreslagna medlen bristfällig.

Speciellt i den situation av arbetskraftsbrist vi i dag upplever kan "paketpolitik", där alternativ till denna finns, vara till direkt nackdel för ut-

vecklingsarbetet. Flera av de insatser som föreslås – icke minst vad gäller högskolan – inbegriper rekrytering till Norrbotten av kvalificerad personal. Eventuella rekryteringsproblem underlättas knappast av att utvecklingsinsatserna beslutas stötvis i stället för mer kontinuerligt. Inte heller risken för sådana rekryteringsproblem diskuteras i propositionen.

Enligt vår mening bör regeringen fortsättningsvis söka former för det regionalpolitiska utvecklingsarbetet för bl. a. Norrbotten vilka medger att en större del av insatserna kan ske mer kontinuerligt. Därmed kan man enligt vår uppfattning skapa bättre utgångspunkter för långsiktighet i arbetet, samtidigt som hänsyn kan tas till problem vilka kan följa av t.ex. överhettningstendenser i ekonomin. Riksdagen bör ge regeringen detta till känna.

Flera av de synpunkter vi i det fortsatta ger på propositionens innehåll skall ses i perspektiv av detta krav att en större del av utvecklingsarbetet sker mer kontinuerligt och långsiktigt framöver.

4 Kultur

Vi har i det ovanstående uttryckt farhågor rörande de problem med rekrytering av personal, som präglar flera utsatta regioner, och de effekter dessa kan få för utvecklingsarbetet. Det är bl. a. mot denna bakgrund frågan om kulturpolitiska insatser nu bör aktualiseras i ett regionalpolitiskt perspektiv. Kultur är en faktor bland många i detta sammanhang. I regeringens proposition 1987/88:64 om Bergslagen och norra Sveriges inland avsattes 6 milj. kr. för kulturinsatser, och i den nu föreliggande propositionen antyds att 10 milj. kr. av medlen för regionala utvecklingsinsatser skall avsättas för kultur.

I både "Bergslagspropositionen" och i föreliggande proposition är det främst kulturyttringar med lokal anknytning som ges stöd. Vi vill understryka vikten av sådana satsningar: utveckling av lokalt anknuten kultur har sannolikt en viktig *mobiliserande* roll i den regionala utvecklingen. Däremot är det mer tveksamt om kulturyttringar med mer snäv regional eller lokal anknytning kan spela någon *rekryterande* roll till regionen. För detta krävs att ett kulturutbud av mer allmän karaktär finns att tillgå. Inom kort beräknas ett arbete rörande kulturutbudet i Norrbotten slutföras vid den regionalekonomiska enheten i Luleå. Vi vill understryka vikten av att fortsätta satsningar på kultur i Norrbotten även inbegriper sådana yttringar vilka kan förväntas underlätta rekrytering av personal till regionen.

5 Rymdsatsningen

I propositionen sker en avsevärd satsning på att utveckla rymdverksamheten i Kiruna. Bl. a. skall en professur förläggas till IRF och medel anslås för höghöjdsuppskjutningar av sondraketer. Folkpartiet ställer sig positivt till dessa satsningar. Rymdverksamheten är ett av de områden där Norrbotten, just på grund av sitt läge, erbjuder komparativa fördelar.

Vi vill understryka vikten av att resurserna i form av bl. a. en professur lo-

kaliseras till Kiruna och därmed kan förstärka utvecklingsmiljön på orten. Det är av central betydelse att resurserna inte inom organisationens ram förskjuts till annan ort. Regeringen bör även framöver överväga om inte flera funktioner inom rymdområdet kan förflyttas till Kiruna i syfte att öka närheten till verksamheten och ytterligare stärka utvecklingsmiljön.

Mot. 1987/88
A40

Kirunas och ESRANGE:s ställning inom rymdområdet är i hög grad avhängig av vilken vilja till deltagande i det europeiska rymdsamarbetet Sverige allmänt visar. Mot denna bakgrund är det allvarligt att regeringen föreslagit att Sveriges medverkan i det framtida europeiska rymdsamarbetet skall ske med så pass låga kostnadsandelar. Det stora flertalet ESA-stater deltar i t. ex. Hermesprojektet med betydligt större andelar än vad regeringen föreslagit. Sveriges deltagarandel i Hermesprojektet bör därför höjas från 1.3 till 2%, och anslagsnivån för europeiskt rymdsamarbete från och med 1990/91 bör ligga 120 milj. kr. högre än den nu fastlagda nivån.

Av särskild betydelse för Norrbottens del är frågan om svenskt deltagande i Columbusprojektet. Avsikten har varit att ESRANGE skall medverka vid datanedtagningen från en av Columbusplattformarna. Därför är det allvarligt att regeringen föreslagit att Sverige inte skall delta i Columbus – ESRANGE:s roll som europeiskt rymdcentrum kommer därmed på sikt att reduceras. Sverige bör i stället, förutsatt att detta är godtagbart från bl. a. utrikespolitiska och säkerhetspolitiska synpunkter eller att Columbus blir ett rent europeiskt projekt, anmäla sitt inträde i ESA:s Columbusprojekt med 1% deltagarandel.

6 Turism

I propositionen argumenteras värtaligt för Norrbottens möjligheter inom turistområdet. Vi kan på flera punkter instämma i de bedömningar, som görs i propositionen. Vi vill dock understryka vikten av att turistsatsningarna genomförs så, att de inte försvårar för den i Norrbotten bofasta befolkningens friluftsliv. Icke minst i inlandet och glesbygden utgör närheten till naturen ett viktigt argument för många att bo kvar trots problemen. Även ur regionalpolitisk synvinkel är det således viktigt att möjligheterna till friluftsliv är goda.

I propositionen föreslås en upprustning av leder m. m. i det statliga ledsystemet i fjällvärlden. Vi kan instämma i behovet av sådana åtgärder. Det är nödvändigt att tillskjuta statliga medel för att utbyggnader av leder och övernattningsstugor skall komma till stånd och för att verksamheten skall kunna drivas vidare enligt den filosofi av låga priser och avsaknad av lyx som hittills karakteriserat den. Detta är icke minst viktigt mot bakgrund av att en alltför stor koncentration av turismen till mer exklusiva kundgrupper vore olyckligt – inte bara för Norrbotten. Likaså krävs vid flera av de större fjällanläggningarna renoveringar och utbyggnader.

Tyngre utbyggnader av fjällturism med liftsystem, hotell, stugbyar etc. bör i första hand förläggas till platser som redan nu har sådana anläggningar. För Norrbottens del gäller det bl. a. Riksgränsen, Abisko och Kvickjokk. I anslutning till dessa behöver också viss basverksamhet byggas ut.

I reservation nr 4 till trafikutskottets betänkande 1987/88:14 understryker de folkpartistiska ledamöterna önskvärdheten av att persontransportstöd även skall gälla företag som bedriver turistisk verksamhet. Turismen är, liksom övriga tjänstenärings, mycket beroende av personkontakter. Mot denna bakgrund vill vi även i detta sammanhang erinra om detta krav.

Mot. 1987/88
A40

7 Naturvård

Jordbruksministern pekar i propositionen särskilt på Norrbottens turistiska tillgångar i form av bl. a. den storslagna vildmarken, ren luft, rent vatten, den rika floran och faunan. Förhoppningen är att Nordkalotten skall kunna bli "Europas andningshål". Dessa bedömningar ställer frågor kring naturvård och miljövård i centrum.

I folkpartiets miljöpolitiska partimotion (1987/88:Jo719) pekar vi på att naturvårdsverket 1986 lade fram en ambitiös fjällutredning. Det finns nu underlag för en plan för skydd av fjällområdet. Det är angeläget att riksdagen snarast får ta ställning till en sådan plan. Därmed skulle en rad hot om exploatering undanröjas. Det är anmärkningsvärt att regeringen avstod från att lägga fram en sådan plan i den miljöproposition som nyligen presenterades.

I miljömotionen framhåller folkpartiet att vissa beslut dock bör kunna fattas utan att en fjällplan avvaktas. För Norrbottens del gäller att nationalparker i ett första steg bör inrättas kring Sjaunja, Taavavuoma och Kebnekajse. Dessa områdens värden är så klart dokumenterade att det inte finns anledning att avvakta ytterligare utredningar. Av särskilt turistiskt intresse är här området kring Kebnekajse. Utformningen av nationalparkerna bör självfallet ske i samråd med olika intressenter, inte minst lokalbefolkningen.

I samband med förslagen rörande skogsvård pekar jordbruksministern på den mycket stora återhållsamhet som enligt honom gäller för skogsbruket i de fjällnära skogarna. Folkpartiet vill i detta sammanhang understryka att vi inte anser det skydd som nu finns för de fjällnära skogarna tillräckligt. I folkpartiets miljöpolitiska partimotion föreslår vi att det längs fjällkedjan skall dras en naturvårdsgräns ovanför vilken inget storskaligt skogsbruk skall förekomma. Domänverksmark som undantas från skogsbruk bör överföras från Domänfonden till Naturvårdsfonden utan ersättning. Fler urskogar bör vidare skyddas som naturreservat. I motionen understryks särskilt att enskilda skogsägare som drabbas av inskränkningar måste få ersättning, i första hand genom annan mark.

8 Företagsstöd

I upprepade sammanhang har folkpartiet tryckt på behovet av att systemet med nedsatta arbetsgivaravgifter utformas så, att dessa framöver skall gälla stödområde A och all icke-offentlig verksamhet. Från regeringens och riksdagsmajoritetens sida har man valt att avvakta den utvärdering av systemet med nedsatta socialavgifter som pågått.

Argumentationen för vårt förslag om förändring av systemet har i korthet varit följande. Ett system med sänkta socialavgifter kan antas vara särskilt verksamt i de områden av landet, där faktorer som avstånd och klimat spelar en särskilt viktig roll för företagsamheten. Dessa problem är i hög grad aktuella när det gäller Norrlands inland och andra delar av stödområde A, och det är där kostnadsdämpning genom sänkta socialavgifter följaktligen torde äga särskild relevans.

I och med att regeringen ändrade nedsättningen till att gälla hela Norrbotten styrdes sålunda stödet även till andra områden än stödområde A. Därmed förlorade inlandet den konkurrensfördel som nedsatta socialavgifter skulle innebära gentemot bl. a. kustlandet. Problemen med omflyttning från inland till kustland, den inomregionala koncentrationen i Norrbotten, kan inte angripas via den utformning systemet har i dag. Bl. a. därför har folkpartiet uttryckt farhågor för effektiviteten i den modell regeringen valt för nedsatta arbetsgivaravgifter.

Vi vill därför återigen understryka vikten av att arbetsgivaravgiftsnedsättningen framöver endast skall gälla stödområde A, och att all icke-offentlig verksamhet skall beröras av nedsättningen. Vi vill också i detta sammanhang aktualisera folkpartiets krav att sysselsättningstödet bör återinföras i stödområde C.

I den regionalpolitiska partimotionen till årets riksdag påtalar folkpartiet vikten av att stödverksamheten så långt möjligt administreras decentraliserat. Många åtgärder vad gäller företagsutveckling, teknikspridning m. m. hanteras bäst via det s. k. länsanslaget, där länsstyrelsen har frihet att själv göra prioriteringar och avgöranden. Det är på denna nivå kunskaperna om lokala förhållanden och närheten till problemen är som störst. Mot denna bakgrund är det positivt att flera av de åtgärder regeringen föreslår utarbetats i samråd med länsmyndigheterna, och att särskilda regionalpolitiska medel avsätts till länsstyrelsen i Norrbottens län under rubriken C 14.

Vi anser dock att det även finns inslag i Norrbottenspropositionen, där insatser som bättre hanteras på regional nivå föreslås finansierade vid sidan om länsstyrelsens regionalpolitiska medel. Det gäller tre poster under rubriken C 13: de allmänna medlen för teknik och kunskapsspridning (10 milj. kr.), de allmänna medlen för särskilda insatser för näringslivet i Kiruna, Gällivare och Kalix (27 milj. kr.) och utvecklingsprogrammet för sågverks- och trämanufakturindustrin (10 milj. kr.). Utan att ifrågasätta angelägenheten av åtgärder av denna typ vill vi betona att bedömningarna här görs bäst på regional nivå, där möjligheten till en flexibel användning av medlen är större. Vi föreslår därför att dessa summor, tillsammans 47 milj. kr., överförs till rubrik C 14, och att länsstyrelsens särskilda regionalpolitiska medel därmed ökas till 147 milj. kr.

I propositionen påpekas att länsstyrelsens anslag för särskilda regionalpolitiska satsningar bör kunna medverka till ett fördjupat samarbete mellan länsstyrelsen och bl. a. Norrlandsfonden och högskolan. Ett aktuellt projektförslag, innefattande dessa aktörer, är vidareutveckling av teknik för bakteriell lakning av malmer. Förslaget bör prövas i detta sammanhang.

Vi vill här också ta upp frågan om framtiden för den demografiska data-

basens verksamhet i Jokkmokk och Pajala. Den har nu under lång tid bedrivits med stöd av arbetsmarknadspolitiska medel. Vi anser att frågan om en permanentning av denna verksamhet nu bör övervägas.

Mot. 1987/88
A40

9 Utbildning

Framträdande i propositionen är den kraftiga satsning som föreslås för främst högskolan i Luleå och dess omgivande forsknings- och utvecklingsmiljö. I huvudsak anser vi insatserna vara väl motiverade, även om vi – som ovan påpekas – på bl. a. denna punkt anser att den planerade utbyggnaden med fördel kunde ha skett under mer kontinuerliga former.

Vad gäller några av de satsningar som föreslås för Norrbottens del – bl. a. gäller det förstärkningen av distansundervisningen – kommer verksamheten att riktas mot Norrbotten från både högskolan i Luleå och Umeå universitet. Vi vill här betona vikten av att dessa satsningar kan samordnas mellan de båda högskolorna, så att full effekt av verksamheten kan nås.

En stor del av expansionen av högskolan i Luleå rör ett stöd till utveckling av en teknikby i anslutning till högskolan. I denna skall utvecklingsinriktade företag med högteknologisk profil få bedriva verksamhet. Det är inte otänkbart att det i hög grad kommer att handla om s. k. avknoppsföretag från den forskningsmiljö högskolan har att erbjuda.

Denna typ av företag är inte sällan – i varje fall i etableringsskedet – en-personers- eller fåpersonersföretag. För företag i högteknologiska branscher är det väl belagt att behovet av snabba och effektiva personkontakter är stort – inte bara inom en given miljö, utan även med kunder och kolleger runt om i landet. Luleå har här en nackdel genom de stora avstånd som finns mellan Luleå och andra kunskapscentra och marknader i landet. I detta sammanhang vill vi återigen aktualisera det krav om att persontransportstöd även skall gälla egenföretagare, som folkpartiet framför i den regionalpolitiska partimotionen till årets riksmöte. Mot bakgrund av att industriministern särskilt understryker att teknikbyn skall vara en resurs för hela landet vill vi påpeka vikten av att persontransportstödet vidgas till att även gälla egenföretagare.

I syfte att skapa förutsättningar för gymnasieskolan att finnas kvar i berörda landsdelar, också i ett läge där ungdomskullarna minskar, föreslår regeringen skilda åtgärder för att stärka och vidmakthålla skolornas kompetens.

Ett sådant förslag, den s. k. ekonomi- och teknikservicen, finns det anledning att särskilt diskutera. Denna service syftar till att låta mindre företag utnyttja gymnasieskolans resurser. Detta kan ske såväl genom att företagens personal får särskild utbildning som att skolan hjälper företagen med materialprovning, ritningskonstruktion, offert- och fakturaskrivning, korrespondens på främmande språk etc.

Vi anser det angeläget att det ställs klara krav på ekonomi- och teknikserviceverksamheten. Utgångspunkten vid genomförandet av denna skall enligt vår uppfattning vara att ge eleverna tillfälle att få praktik under studierna. Det är därför angeläget att riksdagen uttalar att ekonomi- och teknik-

serviceverksamheten endast skall ha som syfte att ge eleverna adekvat praktik.

Mot. 1987/88
A40

En stor del av de medel som föreslås för gymnasieskolan rör investeringar i utrustning till linjer där denna innebär stora kostnader per elevplats. Det gäller bl. a. livsmedelsteknisk linje. I detta sammanhang aktualiseras ett generellt dilemma: utrustningen är, som påpekas i propositionen, kostnadskrävande. Samtidigt rör det sig i flera fall om områden, där den tekniska utvecklingen går snabbt framåt, vilket medför att investeringarna snabbt riskerar bli föråldrade.

En modell som enligt vår mening bör prövas i detta sammanhang är s. k. företagsförlagd utbildning, där det lokala näringslivet och skolmyndigheterna samarbetar genom att den praktiska delen av utbildningen helt och hållet förläggs till de arbetsmiljöer eleverna utbildas för. Därmed kan utrustningen samfinansieras, och komma både skola och företag till del. Regeringen bör pröva om möjligheter finns att anordna sådan företagsförlagd utbildning i anslutning till de i propositionen aktuella skolorna.

Hemställan

Med hänvisning till vad ovan anförts hemställer vi

1. att riksdagen som sin mening ger regeringen till känna vad som i motionen anförts rörande en utvärdering av "paketpolitiken",
2. att riksdagen godkänner de allmänna riktlinjerna för det fortsatta utvecklingsarbetet i bl. a. Norrbotten som anges i motionen,
3. att riksdagen som sin mening ger regeringen till känna vad som i motionen anförts rörande kultursatsningar,
4. att riksdagen som sin mening ger regeringen till känna vad som i motionen anförts rörande lokalisering av den föreslagna professuren till IRF,
5. att riksdagen som sin mening ger regeringen till känna vad som i motionen anförts rörande Sveriges deltagande i det europeiska rymdsamarbetet,
6. att riksdagen som sin mening ger regeringen till känna vad som i motionen anförts rörande turismen,
7. att riksdagen som sin mening ger regeringen till känna vad som i motionen anförts rörande naturvård,
8. att riksdagen som sin mening ger regeringen till känna vad som i motionen anförts rörande sänkta arbetsgivaravgifter i stödområde A,
9. att riksdagen som sin mening ger regeringen till känna vad som i motionen anförts rörande återinförande av sysselsättningsstöd i stödområde C,
10. att riksdagen beslutar avslå regeringens förslag på anslag C 13. rörande teknik- och kunskapsspridning, utvecklingsprogram för sågverks- och trämanufakturindustrin i Norrbottens län och särskilda utvecklingsinsatser för näringslivet i Kiruna, Gällivare och Kalix kommuner och därmed anslår 146 milj. kr. på anslag C 13. under tolfte huvudtiteln,

11. att riksdagen beslutar anslå 147 milj. kr. på anslag C 14., särskilda regionalpolitiska medel till länsstyrelsen i Norrbottens län under tolfte huvudtiteln,

Mot. 1987/88
A40

12. att riksdagen som sin mening ger regeringen till känna vad som i motionen anförts rörande persontransportstöd till egenföretagare.

13. att riksdagen som sin mening ger regeringen till känna vad som i motionen anförts rörande persontransportstöd och turistbranschen.

14. att riksdagen som sin mening ger regeringen till känna vad som i motionen anförts rörande ekonomi- och teknikserviceverksamhet.

15. att riksdagen som sin mening ger regeringen till känna vad som i motionen anförts rörande företagsförlagd utbildning.

Stockholm den 11 april 1988

Elver Jonsson (fp)

Charlotte Branting (fp)

Britta Bjelle (fp)

Sigge Godin (fp)